

ligesom i det indenlandste Samkvem er hyppigt, eller endogsaa det hyppigste, at man benytter Anvisningsblanketter, som udleveres fra den, paa hvem der trækkes. Naar der altsaa her udstedes Checks paa London, er det hyppigt paa Blanketter, der ere sendte fra London, og altsaa ere indrettede i Overensstemmelse med engelsk Lovgivning. — I § 15 er fastsat de procesuelle Regler, hvilke ikke give Anledning til nærmere Omtale. — I § 16, hvilken Paragraf er særlig for det danske Lovforslag, er det fastsat, at ogsaa for andre Pengeanvisninger end Checks skulle de for Regresrettens Bevarelse givne Bestemmelser være gældende. Naar man vil bevare sin Regresret over for Udstederen eller Endosserenterne af en almindelig Anvisning — for saa vidt en saadan Regres overhovedet er hjemlet — maa man overholde de Forrifter, som i saa Henseende ere givne for Checks. Dette er fundet nødvendigt som Følge af vor Lovgivnings almindelige Regler, idet hvis man undlod at tilføje denne Paragraf, vilde Følgen bliver den, at den, der udsteder eller endosserer en almindelig Anvisning, vilde blive underkastet en videre gaaende Forpligtelse end den, der udsteder en Check, medens dog Forholdet snarest skulde være det modsatte. — I § 17 er fastsat, at alle Sigtanvisninger ere stempelfri. Det ere de allerede nu; men der er tilføjet, at ogsaa Endosserement er stempelfri. For Tiden er Forholdet det, at i Hensyn til Begunstigelsesloven af 11te Februar 1863 er Endosserement paa Navn af Anvisninger, der trækkes paa Banker og Sparekasser, stempelfrit; denne Regel udvides nu til at gælde for ethvert Endosserement af en uaccepteret Sigtanvisning, ligegyldigt af hvem og paa hvem Anvisningen trækkes. For saa vidt imidlertid en Anvisning udstedes med en forført Udstedelsesdag eller uden Angivelse af Udstedelsesdagen, bliver Dokumentet stempelpflichtigt efter Reglerne for lange Betsler, hvilket er anset for nødvendigt for at undgaa Omgaaelse af Stempellovgivningen. — Dermed har jeg i Korthed gennemgaaet Lovforslagets Indhold, og jeg skal slutte med meget at anbefale det til Tingets Velvilje og til Vedtagelse i uforandret Skikkelse, saaledes som det foreligger.

N. J. Larsen: Det maa vistnok erkendes, at der er nogen Anledning til at lovgive om det Emne, som det foreliggende Lovforslag omhandler; men jeg kan dog ikke tilbageholde en Beklagelse af, at et Forslag, der som dette bevæger sig paa et meget tvivlsomt Omraade, og har til Genstand et Emne, hvorom der i den juridiske Verden hersker stærkt delte Ansuelser, og hvorom der

er truffet forskellige Lovordninger i de forskellige Lande, først er fremfat for Rigsdagen paa et saa sent Trin af Samlingen, og derefter har maattet optages paa Dagsordenen saa Dage efter Fremstættelsen, saaledes at det har stortet paa fornøden Tid til at gøre sig rigtig bekendt med Sagen. Jeg vil derfor ikke her komme nærmere ind paa Lovforslagets enkelte Bestemmelser. For at udtale mig derom, maatte man have haft Lejlighed til nærmere at overveje disse Bestemmelser og at sammenholde dem med tilsvarende Ordninger i andre Lande. Jeg vil kun fremhæve, at den Sag, der her foreligger, har Betydning i flere Retninger. Den har Betydning for Statskassen, idet Stempelfriheden udvides; den har Betydning særlig for Betsellerere og Bankiers; og det er ogsaa fra denne Side, at Andragende om en Lov paa dette Omraade er fremkommet. Sagen har endvidere Betydning for den almindelige Befolkning, om end i mindre Grad. Den trænger til en omhyggelig Overvejelse, og jeg forudsætter, at den vil blive behandlet i et Udvalg, og at der levnes Tingets Medlemmer fornøden Tid til at gøre sig bekendt med alle Forslagets Bestemmelser, saa at man ikke paa det løse eller halvt i blinde faar vedtaget en Lov, af et Omfang og en Rækkevidde som denne. Ikke blot det foreliggende Lovforslags Indhold er der Grund til nærmere at overveje; ogsaa med Hensyn til Formen kan der være afstilligt at ændre. Det ærede Medlem, som nu talte (C. Hage), og som staar i et særlig nært Forhold til Forslaget, anførte selv, at han var gjort opmærksom paa, at det straks i Begyndelsen havde en ret mærkelig Form, idet der i § 1 staar, at en Check skal indeholde „den Pengesum, der skal betales“. Man skulde tro, at der her var Tale om ny Indretninger til at gemme Penge i. Endvidere hedder det, at en Check skal indeholde „det Sted, hvor Betalingen skal ske“. Det ærede Medlem, som har haft saa meget at gøre med denne Sag, vilde, jeg vil ikke sige retfærdiggøre, men undskylde denne noget løjerlige Form, ved at henvise til Betselloven af 1880, der ligeledes har Udtrykket om, at en Betsel skal indeholde den Pengesum, som skal betales. Jeg tror dog ikke, at denne Henvielse kan tilstrækkelig retfærdiggøre Affattelsen af § 1. Thi det Forslag, der har tjent som Forbillede for den Lov, som her behandles, og som er udarbejdet af Professor Julius Lassen og Overretsassessor Thomsen, har det ikke paa saadan Maade. Naar man ser efter i 1ste Bilag Side 20, finder man aftrykt det oprindelige Udskift til nærværende Lovforslag.